

ICU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

EL NOSTRE PRESENT

Gratantse bon rich la bossa,
 Catalunya vos endossa
 en premi de vostra cossa.

per suscripció, mi senyor,
 aquesta cama d'honor

LISTA DE LA BOGADERA

Unas vegadas per poch y altras per massa. Més de quatre setmanas, al disposarme a confeccionar la *Llista*, haig d'exprémer el magí—igual que si fos materia tributaria en mans del ministre d'Hisenda—a fi y efecte de trobar assumpto pera omplir al menys la página reglamentaria, y en altras, com la present, els aconteixements s'estalonan de tal manera que és materialment impossible donalshi l'abast, si's volen tractar un xich a fondo.

Gran setmana, monumental setmana sería aquesta per un cronista al qui no li vingués d'una columna, ni d'una hora, pera ressenyar tots els succehits que s'han desenrotllat en la mateixa, però un servidor, mal me raqui, em tinch privat entusiasmar-me gaire, igual que per motius de salut, per rahóns de compaginació del periódich, que m'obligan a deixar espay sufficient als companys, pera que desfoguin, literaria o artísticament, las sevas ideas, sempre més lluminosas que las mevas, per la senzilla rahó de que jo acostumo a escriure de nit aquestas crónicas.

¿Per ahont comensaré, si tot és fresch que belluga o calent sortit del forn, si's va millor el símil y el consideran més apropiat al temps?

Seguint l'ordre cronològich dels fets, hauria de donar la preferència al discurs den Mir y Miró, pronunciat en la sessió municipal del día 25, però sobre que resultaria el tema bon xich estantís, hi há la contra de que no val la pena de ferne las deduccions que tothom se n'haurá pugut treure, és a dir: que'l regidor republicá ha vist ab mals ulls que'ls Jochs Florals s'hagin celebrat a la República Francesa; que'l lliberal ha tractat de negar al Consistori de la poética institució la perfecta llibertat que l'assisteix de celebrar la festa allá ahont pugui y li convingui, y que'l cosmopolita *enragé* que no fa gaire defensava l'ensenyansa de la gramática francesa en substitució de la catalana a las escolas que subvencionen l'Ajuntament, s'ha esgarriat davant del perill de que'ls Jochs Florals pugessin afrancesarse.

Be és veritat que'l senyor Mir en el pecat va durhi la penitencia, donchs lo cert és—y aixís mateix interiorment ho debía reconéixer—que'l seu desfogament de sectari no valia ni de bon tros la pena del ridícul que li varen fer córrer en las sevas réplicas els senyors Suñol y Carné, de quin ample esperit lliberal y democrátich no'n pot dubtar ni'l mateix senyor Mir y Miró.

Es clar que l'impugnador dels Jochs Florals havia de justificar d'una manera o altra la seva intromisió en un assumpto com aquet, tant allunyat dels que son competents de l'administració municipal, y va justificar-la ab el patronat que exerceix l'Ajuntament sobre l'esmentada institució. Però, essent aixís, sembla del cas fer al senyor Mir la mateixa observació que va dirigirli'l senyor Carner: ¿Per qué'l senyor Mir y Miró no retreya y no feya us d'aquet patronat pera treure la cara en favor dels Jochs Florals, quan varen ser arbitrariament sospesos y se'n preval ara precisament ab motiu de significar la seva protesta contra aquella disposició draconiana, protesta ben evidenciada ab el

fet de celebrarse fora d'Espanya aquell certament anyal?

Misteris son de la política d'inconsecuencias del partit en que milita el senyor Mir y Miró.

**

A horas d'ara, el Comte de Romanones deu estar en situació de no puguer arpegarse ni ab una fulla de col.

Ell pot anar dient que no li fan *mella* els telegramas que reb de tots indrets de Catalunya, però que li fan *jocosa* n'es bona prova tota la ratxada de telegramas que ha rebut tractantlo de lo més denigrant que pot haverhi per un ministre d'Instrucció Pública.

Peró una desgracia may ve sola—deu dirse el ministre—donchs com si no estigués prou servit ab el briá que li ha fet sortir el seu decret inoportú sobre ensenyansa de la Doctrina Cristiana, ha anat a envairinarli més el mal el barb dels disturbis universitaris darrerament succehits.

Se veu que'ls matalassers den Tressols varen aprofitar la ocasió que se'ls hi presentava pera treures el rovell de sobre, que havia cuidat a pretrificar-selhi ab tant temps d'estar en vaga forrosa, es a dir, sospesos d'empleu com si diguessim, que de sou cobraven de la mateixa manera que en aquells temps de bona memoria del meeting del Nou Retiro y las manifestacions als diputats catalanistas cada cop que arribavan a Barcelona tornant de Madrid, en quinas ocasiones els de la tranca varen afanyar el jornal per tota aquesta temporada de *dolce far niente*.

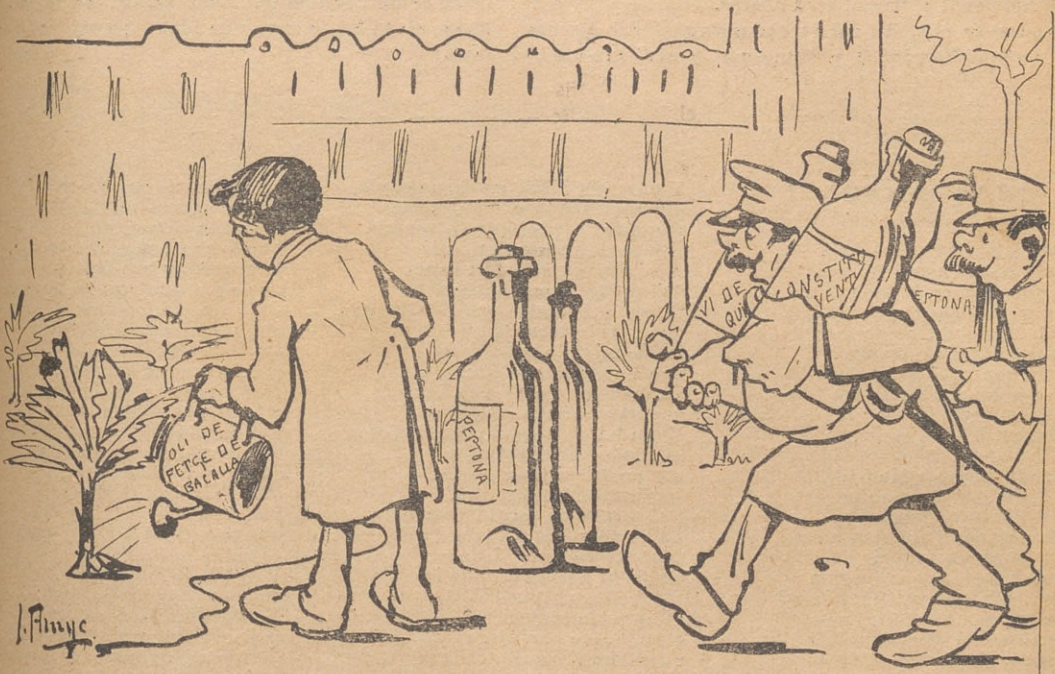
Peró sí que *amigo*, la *reprise* de la temporada policiaca ha estat cosa del hu, demostrant els actors que las sevas facultats *pegajosas* no havian desmerescut gens ni mica y que com sempre sabian descriure aquella preciosa parábola de bras y de garrot que sempre sol trobar el seu punt de contacte al pla de la esquena del próxim.

Peró aquet cop la policia no s'ha donat per satisfeta ab els *interessants* exercicis del seu variat repertori, sió que ha inaugurat el seu últim debut ab un número *muchos años há no representado*, consistent en un simulacre pantomímich de la invasió de's barbes, havent escullit com a teatre pera aquet quadro de gran aparato, el vestibul y claustres de la Universitat.

Un'altra innovació s'ha introduit a més en el repertori que ve a aixamplar més la esfera d'acció de la *troupe* policia y és que, aixís com fins ara no més rebían els estudiants, ara també's ressent de las garrutadas l'intangible costellám dels catedrátichs, donchs la bona justicia reclama que no's fassin distincions, sempre irritants, y la sana democracia, avorritan de moda, exigeix la complerta desaparició de riances, lo mateix en sentit social que en el pedagògich, com s'ha pogut comprovar aquets días.

Endemés, com que al catedrátich agredit per la policia li ha sigut promesa, lo mateix per part del governador que per la del propi ministre d'Instrucció Pública, la deguda reparació, és molt fácil que se'n pedienti al atrevit agent que va atentar contra la seva facultat, per més que també podria ser que l'expedientat alegués en favor seu una circumstancia que no deixaria fins a cert punt de ser atendida, com és la de que, havent resultat ser el catedrátich lesio-

LAS PALMERAS DE LA PLASSA DE CATALUNYA

Ab el temps que son plantadas
no han crescut ni dos dits més,

per quin motiu cal que's reguin
ab bons reconstituyents.

nat el degà de la Facultat de Farmacia, la contusió
li va venir com *á pedrada en ojo de boticario*.

Es de creure que ni l'interessat ni ls seus alumnes
que han fet ben manifesta la seva protesta contra la
indignitat de que'l doctor Ribas ha sigut obj cte, se
donarán per satisfets de semblant escusa, y farán bé
de no donarshi, donchs escándols com els registrats
aquets días en el primer dels nostres centres docents,
sols se comprenen tenint com a quefe suprém del ram
d'Instrucció Pública un home com el Comte de Roma-
ñones, el qui las sevas tarambanadas li van valer el
que un día son pare enfurismat li trenqués una cama,
essent molt fácil, si segueix per aquet camí, que perdi
l'altra y tot.

El discurs del diputat catalanista per Barcelona
don Lluís Doménech y Montaner, si ha produït a Ma-
drid gran estupefacció, no és menys la que ha causat
a Barcelona.

Ab tot, aquestes estupefaccions reconeixen causes
ben diferents, donchs si aquí—per més que tothom
reconegué el gran talent y fermesa de conviccions
del senyor Doménech—ningú's podia figurar que'l
seu valor devant de tot un parlament hostil arribés a
un grau tan considerable, a Madrid, y entre la gent
política, l'estupefacció no ha sigut altra cosa que la
por de la imminència d'un perill ab el que no hi con-
tavan.

Per lort que fos lo que'l senyor Doménech ha dit
sobre'ls drets de Catalunya y la desastrosa gestió
dels governants que han fet impopulars las intitu-
cions, y l'escabellat decret del ministre d'Instrucció,
res els hi ha entrat tan endins com las darreras pa-

raulats ab que'l diputat per Barcelona va posar fi al
seu discurs del día 29.

Fins ara, per convicció o per sistema, els monopo-
lissadors de la política espanyola havían tractat de
defensarse de l'amenassadora volada del catalanis-
me penjantli'l *San Benito* del separatisme, y ab
aquesta escusa va'en dictar lleys especials ab las que
cregueren entrebancar la nostra causa.

Peró, aquesta arma del separatisme, en la sessió
del día esmentat va quedar oscada, espuntada y inu-
tilisada totalment pel senyor Doménech ab la decla-
ració franca y terminant de quin és el criteri del ca-
talanisme dintre d'Espanya.

Res de separatisme, res de deslligarse d'Espanya,
res d'independencias ab las que may hem somiat y
que no considerém gens convenients; pel contrari,
volém aferrarnos cada día més al Estat espanyol,
imposarli'l nostre criteri, manejarlo al nostre gust y
descastellanisar-lo totalment, llevantli la hegemonia
que ara disfruta de todas las manifestacions polítiques
y socials del país.

Catalunya és la regió més populosa, la més rica, la
més intel·lectual, la més civilisada, y per lo tant la més
poderosa; Catalunya és com un oasis de cultura eu-
ropea en mitg d'aquet desert africà de la ignorancia
espanyola; Catalunya, per consegüent té dret a
governar y a catalanisar Espanya y a conquerir-la,
en una paraula.

A n'aquesta tasca estarán al nostre costat regions
que, com Mallorca, Valencia, Aragó, Basconia, Nava-
rra y Galicia, tenen vida propia y están lligadas ab la
nostra per la historia o pel llenguatge o pels infortu-
nis. Será una guerra de *Norte contra Sur*, una bata-
lla en la que lluitarán els que miran cap a Europa

contra'ls que veuen las fronteras del Marroch, y indubtablement el triomf serà nostre.

Aquest és el sentit del darrer paragraf del discurs del senyor Doménech y Montaner, y aixó explica la

sensació que ha causat, donchs els vividors de la política comprenen be que'l tal sentit, de la vora o de lluny, els hi ha de costar un idem. ¡Avuy fos y demà festa!

LLIBRIU.

¡PASTANAGAS!

¿Oy que qualsevol diria que'ls polítics de Madrid s'empenyan en ferse odiosos a la gent d'aquet país? El decret den Romanones em guardarà de mentir. Mirin que vení a enredarnos pretenent que'ls nostres fills s'encasquetin la doctrina a dintre del seu magí, ab la llengua encarcarada que mastegan a Madrid, és de lo més poca solta de tot lo que s'hagi vist. Pensaments d'aqueixa mena sols es poden sugerir a ministres que no tinguin ben complerts els cinch sentits. D'altre modo comprendrian que al donar decrets aixís sols logran despertà els odís que estavan encodormits convertint en flamarada lo que sols era caliu,

Y en qué's tunda en Romanones per escriure lo que ha escrit? ¿En qué'l caste'llá és la llengua que parlan els querubíns? Aixó és un clixé molt ranci del que tothom s'ha servit. Lo que és ben cert, que és la llengua que parlan tots els que aquí s'hi menjan la sopa boba, que son en nombre infinit. Tan sols per xo és una llengua que may la podrém pahir. No hi há dubte que fou ella la que a América ens serví per portarhi la fe santa, segóns el Ministre diu. Prò també ha estat la mateixa ab que els fills d'aquell país, cansats dels mil vituperis que'ls hi várem fer sufrir, van renegar d'una Espanya indigne de tenir fills, y ab la que van cridar ¡marchen! quan van fer guillar d'allí als desgraciats infelissos que encara quedavan vius. Tenfm aquí bona llengua,

un idioma prou bonich y no'n necessitém d'altre tenintne com ne tením. Per lo tant, senyor ministre, ja pot estar ben tranquil, que ab lo que vosté's proposa s'hi te de veure aburrit, que lo que és a Catalunya estém molt fets a obehir, però a certas exigencias cregui que no hi sucumbím... y lo que és a casa meva jo li juro que'ls meus fills han d'aprendre la doctrina ab catalá ben castís mal s'aixugui el Manzanares y aixís s'ensorri Madrid, que per parlá a Deu y als pares és ridícul lo postís. Y ara li diré una cosa, un consell de bon amich: No's dediqui a donar ordres que no's tinguin de cumplir perque aixó, company, l'obliga a fè un paper poch lluhit.

K. O. K.

Els sermons del Rector de Valldufals

Agafant per un camí, trencant per un altre, passant un rfu y voltant una montanya y repetint tot aixó més o menos canbiat quatre, cinch o sis vegadas, es fa cap a Valldufals. En aquells temps tothom era pastor menos l'apotecari y el Rector, y encara aquet ho era d'ànimas.

El Rector era l'home més senzillás que Deu hagués criat, ben al revés de l'apotecari que, com que havia corregut més món, no sols era bastant després (en qüestió de gènit) sinó que fins li agradava fer un xiquet de brometa a l'esquena del pròxim. Y el seu pròxim era, tot sovint, el senyor Rector, que quan anava a cal apotecari a passar la vetlla y el vey de bon humor ja tremolava com una fulla al arbre pensant que li preparava alguna broma.

Un día de Quaresma el senyor Rector estava predicant als seus feligresos y com que entre ells no hi havia l'apotecari, que estava fent unas píldoras, l'home, sabent que cap dels valldufalins havia de trobarli en el sermó cap falta de Retòrica, ni de res, s'explicava ab tant desenfado com pugués ferho en Castelar en els bons temps de l'oratoria castelarina.

El Rector estava explicant el miracle de la multiplicació dels pans y els peixos, contant que Jesús y els seus apóstols van pujar a una montanya seguits de mils y mils de personas que volían escoltar sa veu y aprendre sa Doctrina. Quan el Rector s'esqueya al explicar aquell passatge en que'l Senyor pregunta als seus deixebles si portan res per menjar, va entrar a l'iglesia

l'apotecari. Véurel el Rector y perdre el fil del seu sermó va esser tot una cosa.

—Alashoras— digué,— el Senyor, no més que ab

ENTRE NYÉBITS

—Apa, Manel, ¡cóm t'arroses ab l'aristocracial!

Serás, lector, un mussol
si totseguit no endevinas

qué vol dir aquet bunyol
fet ab quatre paperinas.

quatre mil pans y quatre mil peixos doná menjar a
quatre personas y encara en va sobrar.

—Aixó també ho faria jo—el va interrompre tot
dient l'apotecari.

El Rector, veient que havia capgirat el concepte y
que si seguia predicant encara seria pitjor, va pendre
el partit de retirar-se, per alló de que val més una
retirada que no pas una derrota.

Peró no per aixó doná per perduda la partida y l'any
següent y en el mateix día torná a explicar desde la
troua el miracle de la multiplicació.

—Jesucrist—digué,—ab quatre pans y quatre peixos
doná menjar a quatre mil persona y encara en va
sobrar.—Y dirigint-se tot satisfet al apotecari li pre-
guntá:

—Y vos també ho fariau aixó?

—Ab lo que va sobrar de l'any passat, també ho
faria—va respondre l'apotecari.

X. X.

Delicadesas

Al senyor Romanones

Fonda pena sentím, senyor hidalgo, en ser nosal-
tres, infelissos provincians, els que ab nostra parla,
que tan inarmónica deu ressonar en vostras gens es-
quifidas orelles, tinguém de sortir a la defensa d'aque-
lla llengua que, segóns parer d'un Salomó mitrat, par-
lan els àngels, sens dubte desde'l día y hora en que
Deu permeté que l'immortal Cervantes pugés al cel a
ensenyálsela a tall de Berlitz paradisiach.

¡Poch se podia pensar el tal Cervantes que aquella
llengua que, posada en sa boca, doná vida a una obra
immortal plena de bon sentit, posada en la dels *cons-
picuos* de la vostra fornada no més serviria pera dir
bestiesas!

Si el genial escriptor que tants esforços feu, y ab
tan poch éxit, per aclarirvos las potencias, tornés a la
vida, els planys de Job foran madrigals comparats ab
els que ell endressaria ¡oh *castilas* inflats! a vostra
inepcia.

—Sota la meva *pell*—diria parafrasejant cert símil

LA TRACCIÓ ELECTRICA A SANT GERVASI

—Vetaquí un nuevo sistema para poder festelxar.

—prou hi funcionavan *músculos y huesos, nervios y venas, corazón y pulmones, voluntad é inteligencia*, mes sota la vostra sols sé véurehi un munt de greixum y pellerinas. Y ara, parlant de *pell*s gosaréu comparar la meva, que's podíia seguir ab una gota d'oli, ab la vostra, tota ella una butllofa, o siga—y prou de símil cursi—la meva immortal parla, *que nos sirvió en el Nuevo Mundo para propagar nuestra fe y nuestra civilización*, ab vostra insustancial xerrameca que sols ha servit pera pèrdreho tot, *incluso el honor?*

„Y creyéu per ventura, desgraciats, que aquell tipo de Quixot de ma invenció, ple d'idealisme, malgrat que morbós; tipo d'esbojarrat reflexiu saturat d'altruisme, que morí sense successió, us sintetisa a vosaltres, veritables descendents en linia directa den Sancho Panza, que no més penséu en *ascensos y trasladados* y en viure a tongadas de la *nómina* y en els intermedis del *sablazo?*“

En veritat que l'ilustre manco de Lepant podria dirlos aixó y molt més a certs ignorants *de altura*, relativa, que tot el sant día están retrayant l'obra magistral d'aquell, sense donar mostra d'haverla llegida may, perque, de lo contrari, ja s'haurian enterrat de cert parlament en que don Quixot diu, entre altres cosas, al *caballero del Verde Gabán*:

“Y a lo que decís, señor, que vuestro hijo no estima mucho la poesía de romance, dóyme á entender que no anda muy acertado en ello; y la razón es esta: el grande Homero no escribió en latín, porque era griego, ni Virgilio no escribió en griego porque era latino. En resolución todos los poetas antiguos escribieron en la lengua que mamaron en la leche, y no fueron á buscar las extranjeras para declarar la alteza de sus conceptos; y siendo esto así, razón sería se extendiese esta costumbre por todas las naciones y que no se desestimase al poeta alemán porque escribe en su lengua, ni el castellano, ni aun el vizcaíno que escribe en la suya.“

A lo que potser replicariau, fet un pou d'inconsciencia, que no estéu per aquets romansos, ni podéu estarhi, perque tant vos com aquell senyor Mochila a qui tan sovint se li enfilan els sigróns al cap, *magüer* que excelentíssims, sou tontos... y *gracias*.

Contingència, aqueixa, ja prevista per nostre Peyo Gener en aquell vers que fa:

Qui xerra sempre a tot drap,
qui tot vol ferho e res sap,
cau en terra, es trenque'l cap
o'l fan ministre.

y no menos prevista, ab major antelació, pel mateix Cervantes al dir, per boca de son héroe y en el curs del esmentat parlament, lo que segueix:

“Y no penséis que yo llamo aquí vulgo á la gente plebeya y humilde, que todo aquel que no sabe, aunque sea señor y príncipe, puede y debe entrar en número de vulgo.“

Sentencia que sembla talment feta expressa pel vostre cas y que convindria tinguessiu present sempre joh vos, el ministre més *vulgar* d'Espanya, y qui diu d'Espanya diu d'Europa, per no dir del *Universo Mundo!*

EL CONGRÉS

¿No heu sentit dos carreters
quan en una cantonada
els carros els hi han topat,
quina saragata hi arman?
¿Heu estat may a un safreig
hont hi rentan la bugada
las porteras del vehinat,
si n'hi há allí de gatzara?
¿No heu anat per comprar peix
algún dia entre setmana
y l'heu trobat estantis,
qué us diuen las peixetaires?
¿No heu vist may quan van a bufas
un parell de trinxeraires
quina mena de renechs,
quina especie de paraulas
capassas de tornar rojas
las duas gallas den Fabra?
Donchs han d'entendre, senyors,
y lo que'ls dich no és camama,
que cinquanta carreters,
un centenar de criadas,
quaranta cinch peixeteras
y trentasset trinxeraires,
no' armarian tant soroll
ficats a dintre una gavia,
com han armat al Congrés
els que han de salvar la patria.
Fástich, vomits y pudó
fá el parlar d'aquella casa.
¿Alló és temple de las lleys
o és un hostatge de cafes?
¿Allí hi van a legislar
o hi van a rentar bugada?
¿Lo que ha d'esser lloch sagrat
será una cova de lladres...?

Perque algú que va assistirhi
a la passada setmana,
diu que se'n varen dir unas
de més d'un pam de gruixaria:
—Que sois unos *siver güenzas*...
—Que sois unos *papanatas*...
—Vosotros unos *bandidos*...
—Y vosotros unos *párias*...
—Usted es un *indecente*...
—Y usted está *hecho un rata*...
¿Pró hont s'han deixat la vergonya
aquets pares de la patria?
¿Vergonya m'heu dit! ¡Oh, cál
se l'haurán deixada a casa.
Si així aném seguint, aviat
el que vulgui ostentá un'acta,
haurá d'anar al Congrés
ab la cara ben forrada.

Ara un grandíssim favor
vull demaná a n'en Sagasta:
que'ns tanqui ben aviat
las portas d'aquella... bassa
perque, si no ens ofeguém
hi caurá tothom en basca.
¿No'ls ho sembla que allí dins
tot és caca..... tot és caca?

SADP.

¿Quin talentás n'hi há den Marquinal ¡Y quina obra
més grossa la seva "Risa de Gràcia" estrenada per
D.ª Maria al Principall... Alló sí que és un drama ab
tots els ets y uts!

N'hi há que diuen que no té assumpto... ¡Estúpits!

—Apa minyons, enlestimnos
que ara'l gura está badant.

Potser sí que un geni com en Marquina necessita assumpto pera produir una obra superba! No faltava més sinó que'l geni hagués de doblegar-se a las exigencias del sentit comú... ¡Si que estariam frescos!... ¿Quinas ventatjas trindria llavoras el ser geni? Cap. Per aixó en Marquina els ha deixat dir als que malparlavan de la seva obra. ¡Ell ray que té l'aplauso dels seus superiors com en Junoy, en Corominas y en Jordá!

Prou que ho deya la *Publicidad* al fer la ressenya de la vetllada en que va estrenarse tan colossal producció:

"...se comprende que un poeta como Maragall; un pintor como Urgell; un músico como Crickboom, escritores como Ruiz López, Dionisio Pérez, Pagano, Marsillach, Luis de Zulueta; artistas como Miguel Utrillo, políticos como Corominas y Junoy y muchos periodistas se confundieran en el coro de alabanzas que coronaron la labor de Marquina."

¡Ja ho veyéu! Fins persones tan entesas en literatura com en Crickboom, en Corominas y l'Urgell alabavan l'obra del gran Marquina!

Llástima que molts dels senyors citats, sense prou valor pera sostenir las sevas conviccions, després se decantavan cap als reventadors de l'obra. Y la proba és que, ab tot y ser *muchos* els periodistas que's confonían en el coro d'alabanzas, varen ser *muy pocos* els periódichs que varen atrevir-se a alabar la "Risa de Grecia." Tan *pocos* que jo crech que no més varen ser un o dos. El *Brusi*, a pesar de la opinió *acumulada* per la *Perdida* a n'en Maragall, va reventarla, lo que pot afirmarse també del *Eco de las cloacas* ab tot y figurar entre'ls entusiasmats en Marsillach.

Y aixó es una cosa que indigna, puig demostra la petitesa de miras dels nostres intelctuals que, seduïts de primer entuvi y malgrat ells per la resplandor del geni, no tenen després prou pit pera sostenir las sevas conviccions. Y no parlém ja dels envejosos, que son els més y que reventan l'obra sense altre intent que'l de privar que suri'l geni.

Perque ho és un geni en Marquina. Prou que ho deya un amich meu durant els intermedis:—En la parodia may ningú havia arribat tan amunt.

Lo que hi há és que, fora alguns sers privilegiats, ningú ha arribat a capirlo l'alcans de la "Risa de Grecia"; ningú se n'ha adonat de que aquella isla de que tant se parla a l'obra, en la que's perden els personatges pera tornarse a trobar al final del drama, no és ni més ni menos que la célebre isla del "Robinson Petit". Y és per aixó que'l *vulgo necio* no va entendre la cosa.

Ab tot, en Marquina ja'n te prou ab que l'entenguesin tres o quatre y aixís va dirho en un bombo que ab una imparcialtat propia d'un geni com ell, se donava diumenge a la *Perdida*:

"...tengó la satisfacción de poder hacer constar que *más de cuatro* comprendieron mi pensamiento por completo."

¡Ja ho veyéu! Ab la satisfacció de saber que més de quatre varen enténdrel ja'n te prou. ¡Oh modestia del geni, que s'acontenta ab tan poca cosa!

L'ENSENYANSA DE LA EN CASTELLÁ

Romanones.—Tant si ho
eixa llegim
que us par
Cervantes.—¿Que's propi
al posarme

Voldria que aquesta ratlla de punts fos un *negro abismo* pera separar ben bé del sainet den Ramón Ramón "L'agencia den Pep Currillo", el fruit *portentós* Marquina.

¡Costa tant devallar de las regións enlairadas y su-

Abims del geni als acudits lleugers del sainet de costums! Es tan gros el salt que ha de fersé pera anar dels eminents actors de la companyia de la Tubau als de Romeal!

Peró no hi há remey. L'ofici s'ho porta y ens hi hem de conformar... Es cosa de la planeta.

d'acudits no consegueix fernes volar tan amunt com en Marquina ab las sevas colossals creacions, però aixó no priva que un hi passi una bona estona.

Y sempre es bó que, després d'enlairarse 'amunt, ben amunt, es topi un hom ab una cosa que li recordi la terra.

Aixís no és tan fácil perdre l'esma, com ha succehit a tants y tantssers privilegiats que, emprenent els viaranys de la gloria, s'han errat de camí y no han parat fins a Sant Boy.

VIROLET

Del Art... que belluga

Nyigo-Nyigo

Aquells senyors del Trio varen tornar de Madrid, y la *Filantrópica* els va acaparar de nou al teatre Principal pera que'n toquessin un rengle.

Jo era dels de dalt, dels de pesseta, ja que per serho no's demana la cédula, segóns resan els anuncis; y además, perque una pesseta sempre val menos que un duro a tot arréu; però no tenim dret a entrar per la mateixa porta que'ls altres, y aixó aquell senyor del carrer de Fernando no m'ho va dir quan me va assentar el nom a la llibreta.

Entrava molt tranquil ab la papeleta, y l'home de sempre que hi ha a la porta ab la pastera devant va ferme retirar tot signant-me al defora. Justament detrás meu venían unas noyas conegudas y allóm va averguyir, que sinó... no hauria fet res per aixó, però hauria estalviat els colors de las galdas.

En fi, vaig pensar, els pobres debém esser humils: encara gracias que ab una pesseta ens hi deixan entrar; y vaig fer vía a fora buscant la porta d'entrada corresponent a la pela. Miro, guayto, y res indieava per la fatxada altre obertura d'ingrés; dono la volta pel carrer den Trenta Claus, examinant la paret; busco y lleigeixo: *De orden de la autoridad se prohíbe... en este sitio*. Aixó no és aquí, vaig ferme: entórnaten Pau. Ja hi havia un d'aquells que pegan, a la cantonada, que no'm deixava de vista; pel cap més baix devía comptar ab un arrego de mitja multeta. Altra feina hi há.

Torno a pendre la mida a la fatxada y al costat d'una botigueta, taula d'aygua y anís o no se quina mena d'industria, veig entrarhi un grupo d'hindats de la meva talla. Per tot te deixo, amunt; semblava l'escaleta del carrer dels Tamborets.

Un pích dalt y aposentat, mirant aquell raig de potentats y bé de Deu de señorío acomodat a platea,

Ab aixó, somhi y diemhi la nostra respecte al sainet de Ramón Ramón. Y la nostra és aquesta: "L'agencia den Pep Currillo" pot considerarse com un quadro de costums ben observat del natural y portat a las naturas per un autor que hi té forsa trassota. Naturalment que ab las sevas escenas plenas de naturalitat y

DIALECH CONJUGAL

Ella.—¿Podria saberse per qué's serenos heu demanat permís pera portar barretina?
 Ell.—Dona, pera evitar que'ns toqui la serena.
 Ella.—¡Pocavergonyal..

me va fer pensar lo molt que la *Filantropica* deu ingressar cada mes; porque és de suposar, naturalment, que tothom paga. ¿Y donchs aquella falta de protecció? La gent sempre enrahona.

Y velshiaquí que tot anava bé mentres sonava el Trío, mes quan va sortir l'amo, soroll ray... Debian esser alguns agraviats per alló de la porta y s'hi van desfer. Però llavoras l'amo llensá desde l'escenari una mirada tan tronadora contra els *protestants*, que aquets no gosaren a obrir més la boca. En cambi l'amo rebé una ovació com pocas per la seva oratoria, ovació que's repetí després del quarteto executat. Ab ell al devant no n'hi havia per menos, debia resultar magistral. Els del Trío podran comptar a l'Heermann aquella justesa, sobretot l'esdevinguda al últim temps.

Y vam tornar a baixar per l'escaleta y cap a casa falta gent, esperant que, al menos, s'avisí quan no hagüem d'entrar per la porta.

XIM-XIM.

Calendari de ¡Cu-Cut! pera l'any 1903

¿CALENDARI? Sí, senyors, sí, CALENDARI. D'alló d'Almanach no hi há res de lo dit, donchs després d'haver consultat a eminencias filològicas de tótas las escolas de primera, segona y fins tercera ensenyansa y d'haver remenat arxius a desdir y d'haver fullejat tota mena de diccionaris antichs, moderns y

de mitja edat y fins y tot després d'haver tafanejat la crónica de D. Jaume, que és la darrera instancia en que's solen fallar sempre semblants plets, hem adquirit el convenciment de que aixó d'Almanach és una paraula intrusa que s'ha ficat a casa sense com va ni com consta, donchs ni figura en l'empadronament de mots del vehinat ni te la cédula personal que l'acrediti com a domiciliada aquí.

Pel demés, el nostre CALENDARI será cosa de llepársen els dits, donchs en el mateix hi figurarán las firmas dels poetas, prosistas y dibuixants que han armat més farrolla a Catalunya, ab el ben entés de que no anirém a espigolar las sevas obras ni en els llibres que tenen publicats, ni en els quadros que tothom se sab de memoria, donchs per semblant procediment no tindria gaire gracia obtenir la col·laboració den Cánovas del Castillo, d'Espronceda y fins del mateix Greco en persona.

Aixó vol dir que tot lo que publicarem de ratllas llargas o curtas, aixís com de ninots, será inèdit y fet a la mida per nosaltres. Res de géneros de basar.

Y fins un altre día en que'ls podrém donar noticias més concretas sobre'l nostre CALENDARI.

ELS BARRETS AL LICEU

—¿Cóm ho faig, pobra de mi, porque no'm conequin que la duch postissa y no m'obliguin a deixarla a la *guardaropía*?

excitat diferentes vegadas a las massas populars, no ja a cometre coaccions y a fer esvalots, sino a verdaers atentats contra las personas y la propietat y a la rebelio armada contra las autoritats.

¡Que be las coneix l'amigo del pueblo las massas inconscients que acapdilla!

¡Que be ho sab que son cegas, sordas y mudas de naixement!

Hem llegit un ben pensat article en el *Federalista*, portaveu del partit federal catala, en el que, dirigint-se als republicans unitaris que motejan el catalanisme

ATREVIMENTS DE GOS PETER

- Guach! Guach! Guach!..
- Per tot te deixo; ara sí que no t'escapas.
- També valdria la pena de qué son amo li posés morrió.

de clerical y reaccionari, els recorda que baix la nostra bandera, que no és altra que la del amor a Catalunya, lo mateix pot acoblars hi un bisbe que un Pi y Margall.

Es veritat, peròls federalistas no ignoran que entre 'l Dr. Morgades, per exemple, y'l seu ilustre quefe, hi caben totes las personas honoradas, però honoradas de defó, entenemse.

abém qui és el "bota-fuegs," den Romàones; enterats de cóm se diu l'inspetor d'ensenyança de Farragona que va denunciar al seu ministro de Catalunya s'apropava la doctri catala.

es en sembla? vam gaire al dir desde principi que tot era cosa de teje?

anarquistas comins han ext del seu partit adador Bonafu per haverse pu duros que propaganda del artarisme ha rebut dels seus gionaris d'In- y de la Re- Argentina. el tal Bona ab semblant guanyat un per cent als ulls: d'aixó un apóstol

grés de donar- tom per la en amor y de la Te- Claramunt, tro- al arribar a ab una magnifica refer la carte- lo que se'n diu

no'ns expli- és l'actitut dels den Bo- No predicán la propietat és No defen- emancipació

Lerroux ha de- al Congrés hi han molts mal educats que fan coaccions y esvalots,, es senzillament una vilesa. obrers la má al cor y ab tot d'apasiona- fer memoria de quins han sigut els con- de las reivindicacions del nari, els ha donat sempre respecte d'aquet punt, reünions. Barcelona és testimoni de que en Lerroux ha

L'AGITACIÓ ESCOLAR

Si'ls estudiants algún día
se lleven de mal humor

¿em dirían per favor
quina culpa hi te'l tranvía?

Vegin, donchs, si no és feina en va la que's prenen pera atraurehi a tots els *perdidos* de las naciones asiáticas.

El ministre d'Instrucció Pública més burro d'Europa, va dir en ple Congrés que l'Academia de la Llengua Espanyola diu que'l catalá és dialecte y no idioma.

Donchs be, si al aparéixer el present número de ¡Cu-cut! en Romanones no ha fet corretgir de R. O. el diccionari de l'esmentada Corporació, aquet en sa darrera edició, publicada l'any 1899, diu aixís:

“Catalán.—Lenguaje hablado en Cataluña, del cual son variedades el valenciano y el de las islas Baleares.

Lenguaje.—Idioma hablado por un pueblo ó nación ó por una parte de ella.”

Vaja, senyor Comte, que en aquesta qüestió las ha metido totas duas, sobretot la dolenta.

Trossos selectes del discurs *entero y pronunciado* per en Lerroux:

“Estamos profundamente divorciados de la opinión; por eso la opinión en justa correspondencia, hay que decirlo por cruda que sea la frase, nos desprecia a todos por igual.”

“Y nosaltres que'ns créyam que l'*Amigo del pueblo* no tenia sentit comú!

“Nosotros somos gusanos que se agitan dentro de una carroña.”

Aprobado.

“Porque en realidad somos muy buenos actores que hacemos excelentes comedias, pero sin público.”

Peró ab molt bon sou, sobretot el primer actor de la companyia, que pel género trágich-cómich no te rival.

¡Cu-cut! bon punt va enterarse dels enérgichs y brillantíssims discursos pronunciats al Congrés espanyol pels diputats catalanistas senyors Rusiñol y Doménech, va dirgilshi el següent telefonema:

Rusiñol—Doménech
Hotel París—Madrid

Felicitación ¡Cu-cut!—defensores del nostres drets—demostrant si tenim *llengua*—que tampoch ens faltan *fets*.”

Evidentment—y aquet ha sigut el criteri que ha informat els discursos pronunciats al Parlament pels diputats catalanistas—la nostra *llengua* nosaltres no

la volém conservar com a curiositat arqueológica, sinó com a base de las nostras reivindicacions políticas.

Dels quatre *visionaris* que varen restaurar els Jocs Florals de Barcelona, n'han sortidas las llegions que han destronat de Catalunya l'imperi del caciquisme y l'exércit de soldats esforsats, quin número considerable s'ha evidenciat per medi del sens fi de telegramas de protesta que ha rebut aquestos días el ministre d'Instrucció Pública.

Aquestos son els fets a que aludim en el nostre telefonema, y que tan enfurimat tenen al govern contra Catalunya.

Res, caldrá que s'hi vagin acostumant, porque ara tot just comensém.

Diumenge passat va celebrar junta general la “Unió de professors particulars de Barcelona”, y en la mateixa va promoures un desagradable incident, per causa de que'l senyor Casals, com te per costum y en us dels seus perfectes drets d'associat, va fer us de la llengua catalana en la discusió que s'havia iniciat, lo que va motivar la protesta sorollosa d'un mestre titas anomenat Trescents, y que *d la cuenta*, no satisfet encara d'un apellido tan numerós, tira per Milhomes.

L'esvalot que's va armar ab tal motiu va ser tan considerable, que las professoras que hi havia al local van haver de retirarse tot fentse creus de la falta de modos y de cultura que domina en els seus confreres, lo mateix entre'ls de la colonia que entre'ls indigenas descastats.

El president, que si no's diu Trescents val per altres tants en lo referent a la seva inquina a Catalunya, va acabar de recalcar aquella nota llastimosa, rebent una proposició protestant del decret den Romanones, pel sol fet d'estar redactada en catalá.

¿No'ls seria possible als professors catalans de bona mena, engegar a n'aquet senyor Trescents a la primera centena?

En una vetllada celebrada en honor den Pi y Marra, va parlarhi en Junoy, dient, segóns la *Perdida* “que habia tenido intenció de hablar en catalá como lo habian hecho otros oradores que le habian precedido, pero que no lo hacia para no darle gusto al órgano de los jesuitas *La Veu de Catalunya*.”

Aquesta sí que va errarla en Junoy, donchs segóns els nostres informes, als de la *Veu* els hi agrada més

CUTI

hi parlin en catalá els subjectes de la seva
 demés, devém advertir a la *Perdida* que d'
 de los *jesuitas* no ho és ni ho ha estat may la
 Catalunya, donchs semblant títul ens pertoca
 a nosaltres.

cual lo suyo.

estiu del estreno de la "Risa de Grecia," al Prin-
 la *Perdida* va tornar a lo de sempre, a lo de
 actors *dieron relieve d los personajes*.
 Costa, haurías de mirar de desvesarten d'
 relieve. ¿Ab tants anys que fas de critich, en-
 has sabut trobar una nova forma?
 que aviat ens els creurém als que diuen que no
 s'poden inventar res.

Correo de Madrid, sortint a la defensa del decret
 humanones, deya que esperava que algún periód-
 de Barcelona apoyaría aquella disposició minis-
 arbitraria, injusta y depriment pera Catalunya.
 tament, un periódich hi ha hagut a Barcelona
 ha distingit dels altres, per haver sigut l'únich
 ha fet l'elogi del decret d'un ministre de la

al dir que tractantse d'una disposició antilibre-
 idemocrática com la esmentada, havia de ser
 tament la *liberal y democrática Perdida* la que
 cessés.

tament, en un article publicat días enera, fa
 elogi del decret prohibint la ensenyansa de
 doctrina Cristiana en catalá, atentant baix una
 de fals patriotisme la llibertat de conciencia y
 del home, conceptes que a la *Perdida* may
 de la boca, per més que quan ve'l cas de sus-
 prácticament, sempre li tan falla.

donchs el *Correo* el periódich de Barcelona
 cavava que sortís en defensa del decret den-
 ones.

disposició de l'autoritat gubernativa, han sigut
 las conferencias de propaganda catalanista
 han de donar dintre de la setmana a la "Lliga
 abalista" d'aquesta capital, a las
 del mateix títul de Mataró
 Sadell y al "Ateneu Demo-
 Catalanista," del Poble Nou.
 és ni més ni menos el re-
 de la vergonyosa relació feta
 pèr per l'*Amigo del pueblo*
 conceptes continguts en la con-
 donada pel senyor Domé-
 la *Lliga Regionalista*.

de justificar d'una manera o
 el *cos que guanya cada día* l'
 del Portal Nou.

que ve a tom; en Lerroix va
 de que mentres els catala-
 poden reunir-se sempre que be
 sembla (ja s'ha vist) als obrers
 d'aquet dret constitucio-

tament, segons datos que
 en el Govern civil, d'ensá que
 estat l'estat de guerra, de 194
 de reunió que s'han con-
 194 han sigut a favor d'enti-

res que'l tal *Amigo* no te me-
 y per lo tant ha de tenir ca-
 ha demostrat que no n'hi
 pera anarsen a Madrid a po-
 pell a soplug, cada vegada
 muchos obreros mal educados
 Barcelona ejercen coacciones y
 hacen disturbios.

eritat que caldría ser masell
 d'ánima sinó de cos—per no
 d'opinió devant de certs ar-
 super-convinents.

de aixó deu serne a horas
 el senyor Rivas, degá suplent

de Farmacia, qui era d'opinió quan lo de las garro-
 tadas universitarias d'ara fa un any, de que: *d esos*
catalanistas habia que darles duro y a la cabeza.

Peró com que una cosa és predicar y un'altra re-
 bre cops de puny *guindillescos*, *salva la parte*, y
 fins cops de culata *civilisadors*, ens juguém un peix,
 y fins tota una pescateria, que aquella teoria de re-
 partir garrotadas de cego, ja no li sembla tan digne
 d'alabansa.

Y ara vé lo cómich. Acaban de dirnos que'l cop de
 culata rebut per aquet noble fill de Cáceres, li fou ad-
 ministrat per l'únich *civil* fill de Cáceres que hi há
 a Barcelona.

¡Oh ironía de la sort!

Senyor Comte, fixis bé
 ab el bunyol de vosté:
 el Decret per fé ensenyá
 la Doctrina en castellá,
 és igual que fé un Decret
 perque un *coix* camini dret;
 fassi aquet, donchs, tot seguit
 y li farà més profit.

—Que si no hi va perque no pot anarhi.—Que lo
 mateix ara que llavoras.—Que si no s'ho pinta, etzé-
 tera, etc.

Per lo vist aquell senyor, que segóns certa versió
pensa y no parla, lo que és per aqueixa vegada ho ha
 fet fort, deixant atuít a n'aquells moros post-boabdil-
 lians que aviat no servirán ni per vendre sabatillas.

Y no podia ser d'altra manera, perque quan un
 home carregat de trumfos diu "jugo", als contraris
 no'ls hi queda altre remey que passar o resignarse a
 que'ls fassin Odon de Buen.

El senyor Romanones sosté que'ls Prelats no s'opo-
 nen a la seva disposició sobre l'ensenyansa del Cate-
 cisme en castellá, aludint especialment al Cardenal
 Casañas.

Ens sembla que fora molt convenient de que aixó
 s'aclarís una mica, donchs per ara, llevat de la del
 bisbe de Vich, que ha parlat ben clar, no coneixém

L'AGITACIÓ ESCOLAR

—Téngase Vd., que soy *catedrático* de la Facultad...
 —Aqui no hay otras facultades que las mías.

BEN PENSAT

Aquet subjecte—de la secreta de catedràtich—s'ha disfressat pera que'l dia—que hi hagi escàndol no'l reconeguim—els estudiants.

més opinió que la indirecta del Bisbe de Sió, la qual ens fa poca forsa per venir de *partibus infidelium*.

Al dir en Doménech que "a Barcelona hi han agitadors a sou de las autoritats, que fomentan las vagas predicant el saqueig" en Lerroux va saltar de la cadira, creuantse unas quantas frases entre ell y l'orador.

Lo qual ens recorda aquella sortida d'un personatge de *La festa del barri*:

Sino que passá a la Xina
diria que va per mí.

Diàlech cassat al vol al Teatre Principal el dia del estreno de la darrera genial producció del genial Marquina.

- Be, ¿qué te'n sembla de *La risa de Grecia*?
- Que trobo'l títul poch justificat.
- Donchs ¿quin títul li haurías posat tu?
- La risa de Grecia*, porque mira que n'és de graciosa aquesta obra: gairebé tant com el seu autor.
- No exageris.
- Home, es un dir.

A un apreciable lector de [Cu-cu] l'in'riga sapiguer per quins set sous fem en el nostre setmanari tant gasto de *quina* y aixis ens ho manifesta per med' d'una atenta y ben escrita carta que l'acredita d'intelligent en materias filològicas.

La veritat es que, gramaticalment parlant, potser fem un xich massa d'abús d'aquet relatiu, y que en molts casos estaria més indicat el *qual* o el *que*, però cregui'l nostre amable comunicant que aquestas preferencias no'ns las inspiran malas volensas—que no sentim—pels darrers pronoms, sinó unas amplas y desinteressadas miras humanitarias y caritativas.

El nostre ilustrat lector sabrá las grans virtuts febrífugas que te la *quina*, sobretot el seu alcaloide la quinina, lo que fa que tots aquells que tenen la roba bruta y ja'ls ve febre no més de pensar en las nostras *mossegadas*, trobin el remey en la mateixa malaltia.

Aquesta és la explicació que'ns creyém obligats a donar al nostre comunicant, de la *quina* suposém que se'n donará per satisfet.

D'una revista bursátil de la *Perdida*:

"El Interior está como clavado, oscilando entre... etc."

Que és com si diguéssim: "Los espectadores que asistieron al estreno de *La Risa de Grecia*, estaban mudos de asombro, llamando a la escena al autor."

Lo que sería una superba bola.

MACOS Y MICOS

MACOS: A. C. E.; *Ell*; E. N. P. C.; *M. Nou*; J. C. C.; P. V.; J. M.; *L'hereu*; *El Parlot*.

MICOS: D. I.; *J. Pipus*; *Un gallinaire*; I. C. M.; B. P.; *Montablis*; C. B.; F. C.; *Un Amat*; *Chop*; *Pepel de Manlleu*; A. P. P..

—*Noy ros*: Anirá al Almanach una de las *Cosas que passan*; *Sanch de pussa*: no podém precisarli lo que'ns pregunta porque ab la gran cantitat d'original que passa per nostres ulls és impossible recordarnos de tot. Gracias pel demés; *Ribera*: Els dibuixos están molt be. Li agraíriam que's servis passar per la Redacció qualsevol dia de sis a vuyt del vespre; J. J.: La idea que vosté té a be indicarnos ja l'han posada en práctica diferents diaris y periódichs; J. B. (Olot): Guardém en cartera el seu article *La mosca bovina*. A l'Almanach hi anirá un del que'ns va enviar anteriorment; J. B. (Gracia): Enterats de la seva carta remerciém a vosté y al seu company la distinció de que 'ns volen fer objecte; *M. Andat*: Els seus veros no están del tot malament, però son massa estrambòtics d'assumpto; V. C. P.: Tindrém presents las sevas observacions; *Abel*: Pot enviarnos sempre lo que tingui per convenient mentres sigui curtet, donchs a vosté ja'l considerém com de casa; *Un imitador de Lolón*: No insertém recláms; *Gársera*: Gracias pe's seus elogis. En quant a las noticias que ofereix donarnos pot enviarlas sempre que vulgui mentres siguin curtas y tinguin punta; J. A. de P. y S.; Ja ha passat la oportunitat pera la publicació de la seva fotografia; M. G.: Rebuda la seva carta, aixis com las anteriors. Gracias pels seus bons desitjos; *Fritz*: La poesia va be, però hauría hagut d'enviánsela a seguit del article ahont feyam ballar els *senyors* a que vosté fa referenciá; *R. Bernat*: Aprofitaré l'idea del dibuix que'ns remet; *Pera-cantís de Badalona*: Aniran alguns dels "cassos"; *Un montblanquí*: Anirá un dels "Bons mots" arreglat; J. V. C.: Per l'Almanach ja ha fet tart y pel número es massa serio; *Sanch de Pussa*: Tant els "Bons mots" com las "Preguntas" son molt coneguts; *M. Trebor*: Ilustraré un dels seus "Xistes"; *Micalut*: *Sopa*: Si li vàrem acceptar ja ho veurá publicat un dia o altre; *Lluís*: Com veurá gairebé tot el text d'aquest número va dedicat al mateix assumpte y pel aques número ja fora estantis; *Pau Cambrúlas*: Moltas gracias, però la inserció de la seva poesia podria penjar com una mena de competencia mercantil que nosdres com una mena de competencia mercantil que nosdres estém molt lluny de voler fer; *Lo vigilant de Pug Vicens*: Els seus "arguments" no tenen volta de full però el caràcter serio dels mateixos ls fan poch apropiós pel nostre setmanari; *Joanet M.*: Gracias pel bon concepte en que'ns té; J. F.: El figurí que'ns envia pot remétre'l a *La Moda Elegante*.

(Quedan certas per contestar.)

Concessionaris exclusius
ROLDOS Y C.^a
 37, Rambla del Centre, 37

SECCIÓ D'ANUNCIS

Administració especial
 pels anuncis
 37, Rambla del Centre, 37

Brisas del NILO

Es el millor dels savóns per sa economia, perfúm y puresa. No perjudica la pell. Son preu es de 50 céntims de pesseta la pastilla.— **Drogueria de Joan Ferrer y Torelló, Portal del Angel, 2.**

CALLICIDA LLUCH

Mata's **ULLS DE POLL** y tota classe de **DURICIAS**

Preu: UNA pta.

DIPÓSITS.—Madrid: Dr. Fuentes, Hortaleza, 110; Barcelona: V. Ferrer Princesa, 1; Zaragoza: H. de Alejaldre, Independencia, 6; Valencia: H. Meseguer, Palau, 15, y farmacia del autor, Sant Felip, 123, Sant Gervasi (Barcelona), principals d'Espanya y América.

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMPTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
 Baixada de Cervantes, núm. 3.—Prop del Bolsi

BRIANS

interns en la gargamella, estómac y bufeta; externs, en la pell, òrgans genitals, matriu, ulls, parpells, nas, etc., etc.; curats radicalment pel **Xarop depurant Mutgé.**—5 pessetas ampolla. Medicació fàcil y agradable; 15 anys d'èxit. Venda en farmacias y droguerias. Consulta: Doctor Mutgé, Mendizabal, número 15, principal; de deu a onze y de duas a quatre.—Barcelona.

NOTAS UTILS

Els malats crònichs, fins els de dolencias més rebelde o incurables, poden tenir la seguretat d'alcansar la curació casi sempre, o al menos notable alivi, mitjantsant els «Especials tractaments» propis de l'acreditada **Poliècnica** del Dr. Ballester Marín. La condició essencial y característica dels mateixos, consisteix en la no prescripció de drogas o medecinas; ademés, fet importantísim per tots y especialment per noys o malats tímids, els esmentats tractaments, no ocasionan el més petit dolor ni molestia, encara que hi hagi necessitat de utilitzar-se l'electricitat, gracias a la perfecció y singulars condicions dels respectius aparatos. Conde del Asalto, n.º 18. De 11 a 1 y de 4 a 7; días festius de 9 a 11.

PANALLONS

son ben surtidas.

No'n tindreu pas empleant el **TOPICH FITA.** Curació radical y segura.—De venda: **Borrell, 37, farmacia** y en las que

FELICITACIONES

Gran dipòsit de cromos desde las classes més econòmicas a las de més luxo, pera las bonas festas de Nadal.

!!**Més de 10,000 dibuixos diferents!!**

Veniu a veure las mostras y quedaréu encantats de tant bonichs y baratos que son.

Basar Parisièn. — **Jaume I., número 6 y Escudellers, 11**

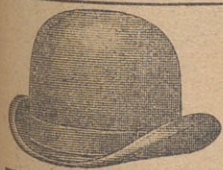
SOMBRERERIA «LA COMERCIAL»

PERA BONS BARRETS VISITEU AQUESTA CASA

7, Vidre, 7

Entre *plassa Real*

y *carrer Escudellers*

Els metges recomanan

L'OLIDE FETGE DE BACALLÁ

de **Botta y Baltá**

per ser de fetges frescos, purament medicinal y rebut directament de Noruega.

Dipòsit: **Farmacia de Botta y Baltá**

Rambla de Catalunya, 1—**BARCELONA—CAP SUCURSAL**

¿TENIU TOS?

proveu las pastillas del

Dr. SASTRE Y MARQUES.—Hospital, 109

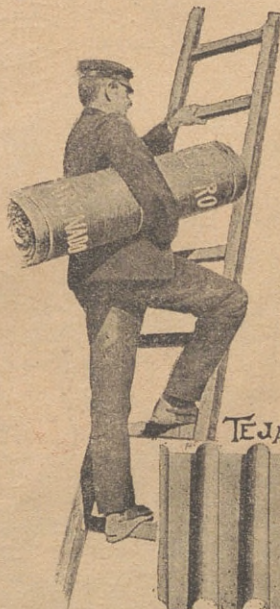
NERVIS

la epilepsia, histèrich, convulsions, vertichs, tremolors, insomnis, migranya, dolors neuràlgichs, palpitations y demés accidents nerviosos se curan sempre ab **l'ELIXIR BERTRAN** ¡16 anys de gran èxit!

Venda: **Farmacia Bertrán, Plassa Junqueras, número 2**

CUIRO ARENAT

PERA TEULADAS

TEJAS

IRROMPIBLES

(AB PRIVILEGI)

J. Esteva, Plassa Nova, 12

Per més detalls demanis el catàlech

Els brians

y altres humors se curan molt be prenent a gotas el **SOFRE LIQUIT** del Dr. Terrades. Destrueix las impuresas de la sanch y facilita llarga vida.—Per aplicacions externas no hi há res tan segur com la **Pomada de Sofre liquit** del mateix autor.—Consultas: **Carrer Universitat, 21, y Bruch, 101.**

L'ESPIETA... DE LA PUERTA DEL SOL

—Señor maestro: Doménech ha estropeado la Historia de España.